

PRIMER PREMI EX AEQUO
De primer a tercer d'ESO
Poesia

Júlia Navarro
Instant

INSTANT

Què és un instant?

És el moment en que esclata una fràgil flor.

És el primer somriure d'un infant.

És l'abraçada d'un amic,

el petó d'un amant.

És el darrer sospir d'un esser estimat.

És la posta de sol en un cel brillant.

Un instant és un segon? Una hora? Un any?

Un instant és temps.

La vida és un instant.

I quan el instant passa

ens queda el record, que és un engany.

La il·lusió de ser estimat,

l'engany d'haver amat.

Perquè el temps passa,

i el temps ens fa oblidar.

Oblidem en un segon? Una hora? Un any?

Perquè l'oblit ens treu la vida

I la vida és un instant.

Ploma de Color

PRIMER PREMI EX AEQUO
De primer a tercer d'ESO
Poesia

Èric Serres

Tu voz

TU VOZ

*Si Callas, hay silencio,
si callas, el mundo calla,
si callas, ya no pienso,
si callas, nunca él calla.*

*Cobarde, no lo eres,
cobarde, no lo serás,
cobarde, si te crees,
en cobarde, te convertirás.*

*Si callas, no molestas,
si callas, no contestas,
si callas, vas por bien,
si callas, de cero a cien.*

*Valiente, no lo creas,
valiente, si te esmeras,
si te esmeras, en callar,
en callar, hasta el final.*

*La puerta calla, la puerta cierra,
la puerta habla, y se despierta.
la luz habla, incandescente,
la luz calla, ya no se enciende.*

La tormenta calla, desaparece,
la tormenta habla, su fuerza crece.

El sol habla, el sol naciente,
el sol calla, el sol poniente.

Si algo no te interesa,
su flor marchita apestá.
Si por hablar no has de gustar,
te será mejor callar.

Si calla el alma, se va la calma,
si calla el cuerpo, ya estás muerto,
si calla el sentido, estás perdido,
si calla tu voz, sentimiento atroz.

Pseudònim--- Lo pinellà.

PRIMER PREMI
De primer a tercer d'ESO
Narrativa

Aïda Miró
Diari

Diari

8 d'agost 2018, 17:55

Avui no explicaré el que he fet com sempre, avui canviaré, si algú en un futur llegeix aquest diari, aquesta pàgina, m'agradaria que es plantegés la pregunta: La vida és real? I, si és real, és justa? jo personalment trobo que no.

REFLEXIÓ: LA VIDA

Les principals preguntes que em faig són: La vida és real? O només és un somni? De vegades penso que la vida tan sols és un somni, que un dia despertarem i que tot el que està passant ara mai ha passat. Que potser vivim dins d'un videojoc, però mai sabrem la resposta. Tot i això tenim la nostra realitat i hem de continuar vivint-la, o el dia de demà quan morirem, ningú ens recordarà.

I si realment hem viscut més d'una vida? I si en una altra vida érem Cleopatra o Picasso i ara no ens en recordem de res, o, si d'aquí a 100 anys tornarem a ser algú important, ningú no sabrà que fa segles era Cleopatra o Picasso.

I ara, per què no aprofitem el que tenim? Per què ens queixem sempre? Per què no acceptem el que fem i qui som? Per què no pensem en la gent que no té res? Per què sols pensem en nosaltres? Per què som tan egoistes?

Sé la resposta a la majoria de preguntes. No ens sabem valorar, sempre volem més, i per què? Perquè veiem que altres companys o amics tenen o porten altres coses que ens agradaria tenir o ens agradaria semblar-nos als famosos perquè ens els presenten perfectes. Tenen tot el que volen, ens encantaria poder arribar a ser com ells, per això ens exigim més, però mai mirem cap al tercer món.

Els que no tenen ni la meitat de coses que tenim nosaltres, cada minut algú està morint de gana, perquè tampoc té recursos. Han de deixar d'estudiar per mantenir a la família i anar a treballar, tot i que molta gent no poden ni estudiar, i nosaltres?

Tenim l'opció de continuar estudiant després dels 16 anys, què farien per poder continuar estudiant per més temps.

Les malalties són moltes més que les d'aquí, ells no tenen aigua potable per a beure, beuen aigua contaminada dels rius o mars, i tampoc tenen medicaments per poder-se curar o vacunes per prevenir malalties. A altres països del tercer món existeix l'explotació infantil, els nens de 8-9 anys que ja han d'anar a treballar a fàbriques, durant moltes hores, i de tot el produeixen ens en beneficiem els països del primer món.

Però la pobresa no existeix només als països del 3r món. Si surts al carrer veus quantitats de gent que no té lloc on viure, i va demanant diners per poder mantenir-se. La societat està dividida cada vegada més, els rics són cada vegada més rics, i els pobres cada vegada més pobres. Tot i això no fem res per a què canviï. Hi ha feines poc agradables i molt dures quasi sempre mal pagades que les deixem per a gent amb pocs recursos ja que ells no poden triar.

Algun dia m'agradaria que paréssim durant un temps, i penséssim en ells, empatitzéssim i ens adonàriem que no ens hem de queixar tant i aprofitar el que tenim.

Igual que el món, que estem fent amb el món? Estem destruint-lo cada segon, cada segon estem contaminant més el planeta, per cada plàstic que tirem al mar o al riu, fem que es contami ni l'aigua, i el plàstic, que no és biodegradable, forma illes de plàstic, que desprenen micro plàstics, que al final forma part de l'alimentació de la fauna marina.

D'altra banda també està l'efecte hivernacle, això vol dir que les temperatures del planeta pugen, i els pols es desfan, i els pingüins, óssos polars i les foques es moren, i tot això per les nostres comoditats, per tenir bon transport, bona energia, etc., no ens adonem que l'emissió de gasos està escalfant el planeta a poc a poc. Les terres també són menys fèrtils, i a les plantes els costa créixer.

Un altre tema a tenir en compte són els animal, que n'hi ha molts pel carrer, la poca consciència dels adults que permeten satisfer la il·lusió dels nens per tenir una mascota quan són petits i al cap de tres mesos els abandonen al carrer. La majoria de granges estan massificades, l'únic que volen treure d'allí és la producció i el benefici, no els importa el benestar animal. Els bous, que els torturen i maten, sols per a què la gent s'ho passi bé.

De vegades pareix que estiguéssim al segle XIX, la diferència entre homes i dones continua existint. Per què els homes tenen més drets que les dones? Per què els homes cobren més que les dones per un mateix treball? Per què? Per què aquestes diferències? Per què les dones majoritàriament no treballen si no es queden a casa a fer feines de casa? Per què no podem ser iguals els homes i les dones? Per què som les dones qui hem d'anar en compte? Per què hem de vigilar com anem vestides? Per què no es consciencien els homes del que no han de fer?

Per què no comencem a canviar això? Costa tant? Suposo que no, però és més fàcil així, tal i com estem ara, i preocupar-nos per nosaltres mateixos.

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 4ª categoria

Títol de l'obra: Diari

Pseudònim: Lila

ACCÈSSIT
De primer a tercer d'ESO
Narrativa

David Alanyà
Una herència sorprenent

UNA HERÈNCIA SORPRENENT

Per fi han arribat les vacances d'estiu, ja en tenia ganes després d'un curs molt llarg, amb el meu germà Sergi i el meu millor amic Jordi tenim preparades moltes aventures per aquests mesos que tenim per endavant.

Sovint ens reunim a la guarida que està situada a les afores del nostre barri, és una caseta a dalt d'un arbre tota de fusta, el meu pare i el pare del Jordi ens van ajudar a construir-la l'estiu passat. Per cert jo em dic Marcel.

Un dia fent una volta pel barri amb bici, el Jordi, el meu germà i jo vam veure una casa molt antiga i que semblava abandonada que ens va cridar molt la atenció. Vam decidir tots tres entrar a aquella casa per investigar que s'hi ocultava darrera d'aquells murs misteriosos.

Al començament tots teníem molta temor i al mateix temps molta curiositat per saber que s'amagava allà dintre.

Al entrar vam notar un calfred, com si allà dins hi hagués algo o algú. Ens vam endinsar cap al pis de dalt i vam entrar a un dormitori, ens vam espantar al veure un pobre home mal vestit i barbut que també es va sorprendre al veure'ns. Nosaltres li vam preguntar qui era, d'on era i que hi feia allà, ell no ens va respondre però nosaltres ens vam apropar més a ell sense temor i li vam tornar a preguntar qui ets, d'on ets i que fas aquí.

Ell ara ens va contestar dient-nos: Jo em dic Joan Salvadó i Vilamajor i sóc l'antic propietari d'aquesta casa, i us preguntareu que faig aquí. Quan jo era petit la meua mare sempre m'explicava que a aquesta casa hi havia un tresor del meu avi i ara cada dia vinc a aquest casa a veure si trobo el suposat tresor amagat del meu avi.

La meua mare també m'explicava que el meu avi va tenir que marxar a França al acabar la guerra civil, exiliat per motius polítics, allí va estar treballant durant molts anys amb una família que hi va tenir molta amistat. Va tornar al cap de molt de temps a aquesta casa retrobant-se amb la família, l'avia i la meua mare.

Ara jo estic arruïnat, a la misèria. Els negocis em van anar malament degut a la crisi, ho vaig perdre tot, fins i tot aquesta casa, la meua dona em va abandonar i no tinc fills. Ara vinc a aquesta casa amb la esperança de trobar el tresor que tant em parlava la meua mare. Voleu ajudar-me a trobar-lo?

Nosaltres vam escoltar intrigats tota la història. Jo vaig dir tot decidit que si i els altres dos encara sorpresos van dir que sí amb el cap.

Però Joan va dir que això ho hem de mantenir amb secret.

Nosaltres vam pensar que era l'hora de anar cap a casa, es feia tard i vam quedar per demà.

Els quatre vam estar uns dies escorcollant tota la casa, començant per les golfes i acabant pel soterrani, vam sorollar tots els mobles polsosos, vam obrir armaris farcits de robes antigues, remenant i regirant tots els calaixos plens d'estris a la cuina, i no va haver manera de trobar res, ens imaginàvem que trobaríem algun bagul amb un munt de joies, i un bon grapat de monedes d'or.

Nosaltres estàvem bastant decebuts i en Joan molt desesperat.

Seria tot una llegenda? I no hi hauria cap tresor amagat?

Jo pensava que no ens havíem de rendir, que havíem de continuar buscant el temps que fes falta!

Amb veu de comandant vaig ordenar als meus amics que comencéssim per dalt a les golfes i acabar al celler tantes vegades com fes falta. En Joan estava d'acord amb el que deia jo i amb els ulls plorosos ens va seguir fins a les golfes.

Les golfes estaven repletes de trastes vells plens de teranyines i pols que ja els havien regirat unes quantes vegades.

Però Sergi se'n va donar compte que a un racó hi havia alguna cosa coberta amb un llençol com si amagues alguna cosa que abans no havien donat importància, amb nerviosisme Joan decideix aixecar el llençol espolsant la pols damunt de nosaltres que estàvem encuriosits al seu costat i aparegué un quadre amb una carta enganxada.

Emocionat en Joan obra el sobre i treu una nota escrita i firmada pel seu avi explicant-li que aquest quadre era un regal de la família que el va acollir a França. Era d'un famós pintor francès que es deia Claude Monet i que era molt valuós.

El Joan i els tres nens es van quedar parats perquè ells s'esperaven joies monedes o alguna cosa així.

Però després en Jordi va dir que el podíem portar al museu de la ciutat per a veure si valia molts diners i si el podíem vendre.

Al dia després el van portar al museu de la ciutat i ens van dir que era molt valuós i que valia molts diners però el Joan no el volia vendre el quadre, perquè per ell representava molt a la seva família, però la dona del museu li va dir que si no el volia vendre que el podia deixar al museu, seria igualment de la seva propietat, així el museu de la ciutat seria mes popular al tenir un quadre tan important i també si volia li podrien donar treball al museu de vigilant.

En Joan encantat per el que li va dir la directora del museu va dir que si, nosaltres vam estar molt orgullosos de poder ajudar al nostre amic Joan. I ell ens va agrair moltíssim la nostra ajuda.

Ha sigut una experiència única que hem viscut aquestes vacances d'estiu que no oblidarem mai.

Dyrukss Soldier

PRIMER PREMI

**De quart d'ESO a segon de
Batxillerat**

Poesia

Marta Cortés

Somni

SOMNI

Se'm tanquen les parpelles,
i després de fregar-se,
les pestanyes,
caic en el somni profund
de sa joventut eterna.

Respiro profundament
i li prego que m'expliqui
un conte de follets i fades,
que el dia m'ha anat malament.

Deixa anar un sospir i seu,
encorbant la seva forta esquena,
als peus del meu llit
com cada nit feia,
abans d'omplir de buit la llar.

modalitat: poesia

categoria: 5a categoria

títol de l'obra: somni

pseudònim: tona

PRIMER PREMI

**De quart d'ESO a segon de
Batxillerat
Narrativa**

Sara Subirats

Ojos negros color azabache

OJOS NEGROS COLOR AZABACHE

Lunes, 18 de febrero

Me gustaría dejar constancia de mi paso por este mundo, aunque haya sido corta pero intensa, noto que el final está cerca. No soy más que un reflejo de lo que antes era, mi yo anterior se desvaneció, y mi esencia quedó bajo un opaco velo, como la maldita niebla que ya hace más de una semana cubre esta miserable ciudad.

Ya no sé distinguir la realidad de la ficción y cada vez mi humor se vuelve peor. Sinceramente no sé cuantas semanas más voy a aguantar en esta situación, necesito ponerle fin a esto de una vez por todas.

Martes 19 de febrero

La niebla persiste, cada vez más espesa, y mientras parece no querer irse mi anhelo por los rayos del sol es casi inaguantable, muy a mi pesar no creo que viva para volver a verlos.

He decidido escribir este diario para advertir que lo que me está pasando a mí podría pasarle a cualquiera, sea quien sea quien llegue a leer estos escritos, por favor no os dejéis llevar por el escepticismo, seguid con vuestras vidas e ignorad la curiosidad.

Me acuerdo con una precisión estremecedora del día que decidí aceptar la invitación para jugar, o más bien realizar un ritual que según mi amiga invocaría a un ente que sería capaz de respondernos a tres preguntas relacionadas con nuestro pasado, presente y futuro.

El ritual tenía que realizarse en un almacén abandonado, que según los vigilantes que trabajaban en el, durante la noche se presenciaban fenómenos paranormales. Nadie conocía la historia de ese edificio, ni el año de su construcción, ni sus antiguos usos, nada, tan solo la certeza de que había estado allí, inamovible, y durante el paso de los siglos la ciudad seguía creciendo a su alrededor, mientras el edificio permanecía igual, casi sacado de una fotografía de principios del siglo XIX.

Miércoles 20 de febrero

Me persigue, ya no puedo establecer ninguna prueba para corroborar que vaya a donde vaya no hay lugar seguro donde esconderme. Ayer mientras escribía notaba su mirada, su respiración fantasmal en mi espalda, cuando más detalles daba sobre lo

sucedido más se acercaba, tuve que parar porque sus manos marmóreas estaban a un centímetro de tocar mi piel.

Como explicaba, el edificio donde realizamos ese juego banal no daba muy buena impresión, lleva más de diez años abandonado y los pilares donde se sostienen ya empiezan a sucumbir. Esa noche hacía un frío terrible, de esos que hielan el alma, cuando entramos en el almacén pensábamos que estábamos solas, yo y mi amiga, con la única luz de una vela que parecía querer apagarse, quizás para no molestar a aquello que huye de la luz. Allí fue donde la vi por primera vez, y nunca voy a olvidar lo presenciado. Mi amiga y yo nos sentábamos una delante de la otra, ella me dijo que debía mantener los ojos cerrados en todo momento, si no lo hacía todo saldría mal, entonces empezó a recitar las palabras que llevaba escritas en un papel. Con los ojos aún cerrados noté un soplo de aire, la vela se apagó y abrí mis ojos. Detrás de mi amiga se encontraba de cuclillas una niña pequeña, con el vestido blanco immaculado y la piel manchada por los estragos que dejó la peste en su antes delicado cuerpo, la niña me miró y sus ojos se tornaron dos grandes agujeros del negro más oscuro que jamás han visto mis ojos, sabía que su mirada encerraba rabia y anhelo, pero supe que sabía que la estaba viendo cuando me dedicó una sonrisa vacía y diabólica. Cerré mis ojos lo más fuerte que pude y cuando mi amiga me dijo que los abriera no había nada, ella se mostró desilusionada ya que según su versión de los hechos aquello fue todo un engaño. Desde el momento que salimos del almacén hasta que llegamos a casa no abrí la boca, mi amiga insistía en que algo me pasaba pero yo no podía quitar la mirada de la lánguida sombra que llevaba siguiéndonos desde que habíamos abandonado el edificio.

Jueves 21 de febrero

Hoy por hoy dudo mucho sobre mi salud mental, quizás todo sean alucinaciones causadas por un principio de esquizofrenia, pero lo dudo, mi mente nunca sería capaz de crear hechos tan escalofriantes de la nada.

Ayer por la noche la presencia se encontraba al lado de la ventana de mi cuarto, acechándome, como un cazador a su presa, como un animal hambriento esperando el mejor momento para atacar. Yo sabía que lo que esa cosa buscaba era una simple mirada, una simple mirada para corroborar lo ocurrido ya hará más de una semana, ese ser llevaba años atormentando a la gente que visitara ese lugar, y ahora por fin ha encontrado a alguien para alimentarse de su alma y sentirse viva otra vez, alguien que puede verla y no solo sentirla.

He estado informándome sobre los hechos paranormales a través de un tratado de parapsicología que he encontrado en un recóndito lugar de la biblioteca de mi universidad, y al parecer hay personas que son más susceptibles y sienten con más facilidad si una presencia se acerca, incluso pueden llegar a verla. No quise leer más ya que las luces de la biblioteca se apagaron de repente y una humedad terrible inundó la sala, cuando me levanté dispuesta a salir corriendo pude oír con claridad una risa nerviosa, que retumbaba entre las paredes y las estanterías. Corrí, como si me fuera la vida en ello, ya que sabía que de alguna manera, solo estaba evitando mi peor desenlace. Llegué a la puerta de acceso y con todas mis fuerzas empujé para abrirla, estaba cerrada, más bien parecía que algo estaba impidiendo que la abriera al otro lado. Desesperada con las lágrimas inundando mi mirada volví a verla, y esta vez de un modo que nunca voy a olvidar. Su mirada angelical cambió en milésimas de segundo por una mirada mucho más aterradora que la primera vez que me fijé en sus ojos. Sin pensármelo dos veces rompí el vidrio de la puerta con una silla y escapé de la biblioteca. Ni siquiera me molesté en fijarme que ella me seguía, incansable, buscando el mejor momento para por fin acabar conmigo.

Miércoles 27 de febrero

Ya casi llevo una semana sin salir de casa por el simple hecho de que el miedo me consume, ya no me reconozco en el espejo y mis padres quieren mandarme al psiquiatra por miedo a que padezca una enfermedad mental, sospechan que es una depresión. Yo desearía poder contarles mi situación pero si lo hago temo que me van a internar en una de esas instituciones mentales, y ella va a seguirme, sé que lo hará, y entonces no habrá escapatoria y terminaré perdiendo el juicio.

Cada vez puedo notar mi ropa más ancha y mis huesos más notorios, ojalá pudiera borrar mi pasado, ojalá pudiera borrar esa noche de mi vida, pero ya es demasiado tarde, estoy harta de arrepentirme, tengo más terror del paso que voy a dar que de mirar a eso a los ojos, al fin y al cabo va a conseguir lo que quiere, sea lo que sea que quiera de este saco de huesos sin alma en el que me he convertido. O quizás ya ha conseguido su propósito, alimentarse de mi vitalidad hasta destruirme, al fin y al cabo no me importa nada, necesito descansar para siempre, y ya he tomado esta decisión.

Jueves 28 de febrero

Hoy hace diez días que comencé esta breve antología sobre mi camino a la decadencia, y por fin me he decidido. Mis padres no se encuentran en casa y van a estar fuera hasta que caiga la noche. Hoy les he preparado el desayuno, y mi madre estaba muy contenta de verme más feliz, lo único que quería era dejarles un recuerdo de mí al que puedan aferrarse.

La tarde ha avanzado muy rápido, a mi lado un vaso de agua y unos cuantos antidepressivos esperan ser consumidos, ella también está cerca, puedo ver como sonrío y el negro de sus ojos brilla a través del reflejo de la ventana.

No sé qué me espera, pero vaya donde vaya espero no seguir sufriendo, me siento mal por lo que dejo pero solo sé que no puedo dejar que esto vaya a más.

Ya me he tomado media caja de antidepressivos y empiezo a sentirme mareada, ahora por primera vez voy a mirarla a los ojos, quiero saber qué esconden esos dos agujeros negros y me consuela el pensamiento que esa mirada en otro tiempo albergó dulzura e ilusión por vivir, pero tristemente la muerte le arrebató esa ilusión, quizás mi muerte hace que descanse de una vez por todas, que ambas descansemos. Tal vez solo busca atención, ser amada, sentirse importante, al fin y al cabo, es lo que todos buscamos, quien sabe, sea lo que sea, ya lo pensaré mañana, despierte donde despierte.

ACCÈSSIT
De quart d'ESO a segon de
Batxillerat
Narrativa

Aina Ribes
10 mil perquès

10 MIL PERQUÈS

Aquell maleït soroll que es repeteix cada matí a la mateixa hora, ni un minut més ni un de menys, m'ha tornat a despertar sense cap tipus de mirament esvaint tota aquella realitat que surava per dins del meu cap, tota aquella realitat que la puc anomenar somni, però per què?

Dormir significa reposar amb els ulls clucs, però jo, just en aquest precís instant, també tinc les meves parpelles en mode repòs i tot i això, sé que no estic dormint, però i si m'equivoco? No puc estar segura de res, absolutament de res. Fins ara he confiat en els meus sentiments i les meves sensacions, però si introdueixo una cullera dins d'un got d'aigua ple veig que l'objecte es deforma i quan la trec me n'adono que es tractava d'un engany de la meva visió, el que s'anomena com error de percepció. Això em fa pensar; «realment em puc refiar d'alguna cosa o fins i tot d'algú?» No ho sé i no ho sabré mai. Són coses que no estan a les meves mans i per tant no en tinc cap garantia. M'agradaria creure que el meu voltant està dins del que podríem anomenar com un "cercle de confiança", que tot el que veig és real; però desafortunadament tampoc n'estic segura. Al final del carrer el raonament és més que justificat; «jo sols sé que no sé res».

Per què les coses existeixen en lloc de no existir? És impossible pensar amb el no-res, sempre hom ha de pensar amb alguna cosa i això, el simple fet de pensar, ens dóna a entendre que nosaltres existim. Tot allò que pensa per sí mateix significa que és real, que existeix; per tant l'únic que sabem nosaltres és que som éssers que existim. «Jo penso i després existeixo».

Jo no sé qui sóc, em miro al mirall cada dia i cada cop veig una persona diferent. No em sé descriure, no sé com sóc. Fa dos segons era una persona i ara en sóc una altra semblant o totalment diferent. Les coses canvien i les persones també; els canvis formen part de la vida. En la realitat no hi ha res estable, tot varia, es mou, neix i mor. No podem banyar-nos dues vegades al mateix riu; ni el riu ni nosaltres som els mateixos quan ens hi tornem a remullar. Podríem dir que «som com el foc, ens movem, canviem però perdurem, això sí, sempre sabent que algun dia ens apagarem».

És possible que vivim dins d'un somni i que tot allò que ens envolta és producte de la nostra imaginació, del nostre subconscient, i aquesta possibilitat sovint ens pugui jugar males passades. Però si això fos cert, significaria que la predestinació també és real, i això ens duria a pensar que tenim la vida més fàcil, que no cal que féssim res, que no cal que estudiéssim per a viure millor i ens matéssim estudiant. En resum, no caldria lluitar per res, i tot el que hagi de passar passarà sí o sí, independentment que haguéssim intentat canviar les coses. Però jo, que no me'n refio ni del meu pensament, lluitaré per totes aquelles coses que desitjo, així si no ho aconsegueixo almenys estaré satisfeta de mi mateixa, que a la fi és això és el que realment importa.

La vida està al mig de dos no-res. Quan vam néixer no érem res i quan morirem no serem ningú, o sí? Un mateix no pot viure la seva mort, o sí?, l'únic que podem afirmar sense temor a equivocar-nos és que no la podrà explicar. La mort pot ser el final d'una vida i el començament d'una altra, o pot ser que marqui el final d'un somni i que és llavors quan comencem a viure. Per què tenim por de la mort, si quant nosaltres existim ella no hi és i quant ella existeixi, nosaltres ja no hi serem? Hi gent que diu que té por a morir perquè no sap què és, però tampoc sap que és la vida, no pot saber ni si $2+2=4$, potser vivim tots una mentida. «Què és i què no és?»

A vegades em pregunto si estem sols al món i crec que m'espanta més la idea de pensar que hi ha més gent a banda de nosaltres mateixos. Gent diferent que se'n riurà de mi i que em jutjaran per tal com sóc. Per què m'han de retreure tal com sóc? Jo no els he fet res, al contrari, em passo les hores d'esbarjo en un racó, sense molestar ni dir res a ningú, no demano ser popular, demano ser lliure i poder viure a la meua manera sense que ningú em

digui res, en resum, que m'ignorin. Ser lliure implica molta responsabilitat ja que tots els fets tenen conseqüències i hi ha cops que poden perjudicar a altres persones, però això no ho pensem fins que passa i és després quan ens penedim però llavors t'adones que ja és massa tard.

-Mireu la Clara jajaja, ja torna a estar al racó. –comentava la Vanessa amb to burleta al seu grupet de les “*pupus de l'insti*”.

«Ja tornen a estar, aquelles criticant-me, com cada dia». Elles, les dives de la classe, que amb una mirada eren capaces de tornar a tots els nois bojós, i jo la “*friki*”, la diferent de la classe, aquella que li agrada escriure els seus pensaments perquè és l'única manera que se sent lliure per expressar-los, aquella que amb una mirada fa que una part de la gent s'esfumi al moment i d'altres que s'acosten a ella tan sols és per fer-li la traveta i l'espenyen.

Veig que venen cap a mi, per tant ja puc començar a obrir la motxilla i a treure l'entrepà, la rutina de cada dia. Però avui no, avui no ho faré, avui seré més forta. De què em serveix sinó escriure tot això i després no aplicar-m'ho?, ja n'estic farta!, cada dia quan venen em deixo trepitjar i baixo el cap. Doncs avui serà que no! Avui mantindré el cap ben alt, així almenys estaré satisfeta de mi mateixa, i això és el que realment importa.

-Eh tu! Què fas que no ens tens l'entrepà preparat? -Em va recriminar la que portava la veu cantant. -I què amagues aquí? Què és aquest full?

-Per què no em podeu deixar tranquil·la d'una vegada? -vaig contestar jo amb la veu tremolosa.

-Dóna'ns aquest full, segur que a tota la gent del pati els hi agradarà molt saber el que escrius, jajajaja! -va riure ella fent mofa.

Llavors vaig esclatar de fúria i vaig deixar anar tota la meva energia per sobre les meves pors.

-Sabeu què? No us el donaré, perquè seré jo qui el llegeixi davant de tothom! n'estic cansada d'amagar-me de mi mateixa, de tal com sóc. Si us agrada la meva forma de ser bé, i si no tant em fa, perquè aquesta soc jo!

Tot seguit m'enfilo a un banc i començo a llegir tant fort com puc el paper que porto escrit, i per primera vegada veig com la gent s'acosta cap a mi, encara que sols sigui per pura xafarderia o per riure-se'n de mi. Durant el transcurs de la meva lectura me n'adono que cada cop són menys les persones que riuen. La sensació que tinc en aquell moment és de plena i completa felicitat. Em sento lliure, em sento feliç. Quan acabo, des de la meva posició veig com un dels nois que estava més allunyat comença a aplaudir i tot seguit s'hi afegeix un altre, i al cap de poc moltes més. Finalment observo just al meu davant on estaven el grupet de noies que em feien la guitza dia sí i dia també, com s'anaven empetitint per moments. La veritat, donaven més aviat pena.

Continuo sent la mateixa “*friki*” que era, amb una diferència, aquesta “*friki*” és feliç. I el curiós del cas és que tota aquella volta de mitjó me la va propinar el simple fet de pujar a sobre un banc i canviar així la meva perspectiva de la realitat que m'envoltava. Tan debò hi hagués més bancs per a què la gent hi pugés a sobre de tant en tant.

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 5a categoria

Psuedònim: Descartes

PRIMER PREMI
Adults
(a partir de 19 annys)
Poesia

Raimond Aguiló
El pare era paleta

El pare era paleta

Mai no t'anomenava, com si fos vergonyós.

PEP ROSANES-CREUS, “Volor”

Ja fa anys que ho intento -escriure't- i no me'n surto.
Quantes vegades vaig intentar dir-te t'estimo
i m'ho callava, perquè potser -dir-ho- no feia d'home
(els homes en aquells anys no es feien petons)
i quan jo era petit tu tampoc parlaves massa,
ben mirat, no ho feies gens; però els teus ulls ho deien tot.
Sempre teníem un mos a taula, i en l'obscuritat, al teu retorn
cansat de tantes hores engrunades de treball mal pagat,
penjat en una bastida o enfonsat deu metres dins un pou,
me n'anava a dormir tranquil, perquè el pare ja era a casa.

* * *

Setembre de 1999, la verema és a punt i el cup, llest.
Anàvem junts i sols carrer amunt a Corbera d'Ebre.
Poble vell, poble estavellat, poble malmès, plors amagats,
enciser a pesar dels anys i tantes pluges el temps desafiant.
Cases sense sostre que encara aguanten la calç revolta
de les façanes, trespols caiguts, envans de tornassol tirats,
cairats damunt de carrers de pedra on creix l'esbarzer

dins la cintra del migdia on noto encara ara com campa
sola la mala llet i no se senten les xitxarres quan la calma
ens retorna el brogit de les sirenes, l'aviació Còndor,
abocats de nou a la massacre. Vaig veure com et saltaven
les llàgrimes, a tu, l'home fort que no havia plorat mai.

* * *

Seguíem caminant pel poble amb molt de compte
però callats tots dos, no volia destorbar el teu bleix
del record mentre destil·laves amb la mirada pedaços
d'un horitzó ple d'aspres memòries, ara esbocinades.
Vas voler seure, tot just darrere l'afusellada església,
-temies no esquinçar-te- de cara al camí de Camposines
que ve de Móra, i amb el puny enlaire maleïes part de la vida.
Allí asseguts amb una calor de final d'estiu, per primer cop,
vas parlar-me de la guerra i dels noms i cognoms dels veïns
del poble que t'havien delatat. El temps obscur no s'esborra.
Davant nostre la fatuïtat d'una casa al descobert: mitja volta
d'escala catalana havia quedat intacta, grapada a mitges
en el seu perfil de dies llargs. Sempre ho recordo, no ho oblidó.

PRIMER PREMI
Adults
(a partir de 19 annys)
Narrativa

Elena Solé
Soledat

Soledat

La soledat li buida el cor de sentiments i li omple l'ànima d'anhels.

Amb el pas del temps, l'esperança de tenir un fill se li esmuny entre els dits, com un líquid llefiscós que mai pot acabar de netejar-se. En Sisco, el seu marit, fa anys que no parla de paternitat. Les mirades de l'espòs, fan que se senti culpable. Hi ha silencis més densos i inclements, que les paraules més atroces i esgarrifadores. Ell és un home de pocs mots i excessius gestos. Les escasses converses que tenen, quan ella no li dóna la raó, acaben amb un cop de porta, que fa remoure els bastiments. Quan torna a casa, ella s'amaga, no vol creuar-se en el seu camí. Sap que trigarà uns dies a tornar a tractar-la amb normalitat. L'habitual és seguir el ritme marcat per ell, deixar-lo fer i decidir, sense enraonar gaire. Sembla que li molesti que ella es dirigeixi a ell sense haver-hi cap qüestió important a tractar.

Ella sent que el seu home ja no l'estima. Això les dones ho saben! Però està absolutament convençuda, que Sisco no trencarà mai el compromís que van subscriure davant de Mossèn Josep, aviat farà dues dècades. Ella ha de suportar mots insolents, carícies absents, rancúnia latent, oblit evident... Així la van criar, i per això va casar-se. No sap on anar, tot i que alguna vegada s'ha plantejat deixar al seu marit. De petita somiava en tenir una família. Una llar formada per persones felices, que reien i jugaven, amb nens i un gos al jardí. Els somnis es dilueixen en el temps, i la petjada que deixen, resta adormida com una llavor a l'hivern, esperant la primavera i el sol escalfador.

Si aconseguís tenir un fill... Llavors ja no estaria sola, tot canviaria i hi hauria moments especials. Ara, tot és grisament monòton. Potser en Sisco tornés a somriure i ella... Ai, ella.... Consolaria la seva ànima vençuda, que ara sols desitja fugir d'aquest cos estèril i malagradós. En més d'una ocasió ha pensat a marxar d'aquest món, deixar enrere aquest personatge que representa, i la fa patir tant.

I potser tenen raó, aquells que diuen que les forces de l'univers es confabulen per ajudar-te a aconseguir allò que demanes ferventment. Venint del mercat aquest matí, prop de casa, s'ha trobat amb una dona. Aquesta porta un fardell de roba en una mà, i en l'altra una manta que cobreix alguna cosa que no encerta veure. La noia es planta davant d'ella i li dóna els dos paquets. Marxa precipitadament, dient: -"Eshconde mijo". Ella no entén les paraules d'aquella desconeguda que fuig corrents, fins que no veu el que té a les mans. No s'ho pot creure. De fet, està a punt de deixar anar els dos paquets de roba, per l'ensurt que té quan descobreix que en un d'ells hi ha una criatura, que dorm plàcidament. Ella, crida a la dona, a la qual ja ha perdut de vista. No sap que ha de fer...

Posa el fardell dintre del carro de la compra, i agafa al nen amb un gest més segur. Té el cor encongit. Apresta el pas quan veu passar un vehicle de la guàrdia urbana. Aquella dona li ha demanat que amagui al seu fill (*Eshconde mijo*). Algun motiu colpidor ha de tenir, per marxar corrents i deixar el seu nadó en mans d'una desconeguda. Ella està arribat a casa seva. Sisco no hi és, per sort avui no vindrà a dinar. Tindrà més temps per pensar, amb tot el que li acaba de passar, i com gestionar la situació. Sempre pensa molt abans d'emprendre cap acció. Analitza pros i contres, rarament pren una decisió improvisada. Aquest cop però, les coses són molt diferents. Cal anar de pressa, no es pot encantar gaire.

Damunt del llit de matrimoni, escenari erm i impol·lut, de la farsa de la seva existència, hi diposita amb cura, la manta amb el nen a dintre. El petit encara dorm. El seu rostre és bru, com el de la dona desconeguda. Hi descobreix algun tret en comú al d'aquella noia jove i espantada, que ha fugit corrents, per no veure com deixava enrere un tros del seu cor. Els llavis grossos del xiquet, que no deu tenir més de cinc mesos, els seus ulls olivats i una taca en la barbeta, al costat del llavi, que la dona del hijab tenia molt més destacada, són proves evidents de la semblança entre ells. La roba que porta el nen es veu vella i bruta, no vol molestar-lo ara, el deixa dormint. Vol saber què més li ha donat aquella nena-dona, i treu el fardell que havia posat al carro. Damunt la taula del menjador obre el tros de roba, surt rodolant una petita pilota de goma, que cau a terra i rebotja. El soroll d'aquell objecte en topar amb el sòl dur, li causa un efecte trencador. Alguna cosa dintre seu s'esquerda. Al drap també hi ha una nina vella i esparracada, que vés a saber per quantes mans ha passat. Hi troba també dos jerseis minúsculs i un pantaló, un biberó, i un pot de llet. El primer impuls que té ella, és llençar-ho tot a les escombraries. Vés a saber els microbis que pot arribar a portar cadascun d'aquells objectes.

No ho fa. Neteja el biberó, quan es desperti el petit, segurament tindrà gana. Posa una olla amb aigua a bullir. Escalda tot el que hi havia al drap, es queda més tranquil·la. S'asseu a pensar què farà amb el nen. S'ha preparat un cafè. Es mira casa seva, és una bonica llar. L'ha anat decorant pacientment, i s'hi trobat molt a gust, sobretot quan està sola. És una bonica gàbia daurada, en la que se sent atrapada com un ocell que no pot, ni sap volar. Li han trencat les ales, la vida les ha anat estellant fins que no ha quedat més que l'ombra del que van ser.

El nen fa un xiscle. Ella corre cap a l'habitació. Es miren als ulls per primer cop en les seves vides. Ella sent que se li accelerà el pols. Què ha de fer amb aquesta criatura? El bebè romp a plorar desconsoladament. Ella també. L'agafa en braços, el vol acaronar, fer-li saber que no està sol. Sent una olor molt forta provinent del nadó, No porta bolquers, en el seu lloc hi du una gassa lligada amb un drap. La roba està molla, tot ell desprèn una fortor de pixum que la fa tirar enrere. Amb el nen als braços es dirigeix al lavabo, omple la banyera amb aigua calenta. El despulla, i llença a terra aquella roba

pudent. Està molt primet, se li noten les costelles. Ella li diu paraules amoroses, i improvisa una cançó que li cantava la seva mare: *la lluna, la pruna, vestida de dol, son para la crida, sa mare no vol.*

En posar-lo dintre de l'aigua el nen es calma, sembla que li agradi. La remullada li ha anat bé, està més calmat, relaxat... L'embolica en una tovallola gran, sent l'olor de suavitant de la roba, barrejada amb la de criatura neta. I una sensació de pau invaeix el seu endintre. El porta a coll fins a la cuina, allà li prepara un biberó. Els dos asseguts en la butaca del Sisco, es miren. El nen es beu la llet, sense gaire gana, i li agafa un dit d'ella, amb les seves petites manetes. Amb aquest gest innocent, signen un pacte d'amor incondicional.

Ella sap, que no podrà abandonar al nen. Aquells moments compartits fins ara, l'han omplert més que deu anys d'existència buida. Coneix al seu home i se'n voldrà desfer. Sisco no vol problemes, de cap mena. I amagar un nen a casa, és un gran obstacle per a la seva tranquil·litat. No li dirà res al seu home. Sense que ella gairebé se n'adoni està prenent la decisió més important de la seva vida. Aquesta criatura ha estat el catalitzador que farà que ella s'adoni que el seu cor és perfecte, i que se senti una dona completa, i capaç de tot!

Improvisa un bolquer amb tovalloles i cotó. Vesteix al nen amb els dos jerseis que ha trobat, i que ara fan olor de net, l'assecadora de la roba els ha deixat ben seus. L'embolica amb una manta neta. I el posa dintre d'una motxilla de pell vella, que tenia abandonada en un armari. Busca les claus del cotxe. Prepara l'equipatge amb cura, i el desa en una bossa d'esport. Neteja qualsevol rastre que faci sospitar que allà hi ha hagut una criatura. Obre la llauna on guarda els seus estalvis des de fa anys, hi té un bon grapat de diners. No els compta, sap perfectament la quantitat que ha aconseguit guardar. Sense saber on va, tanca la porta de casa seva. No pren les claus, perquè sap que no tornarà. Li deixa però, una nota al seu marit. No vol que la busqui, perquè no es deixarà trobar. Tot i que en el seu interior sap, que ell no farà res per localitzar-la. Es pren la molèstia d'acomiar-se, diu adéu a un temps ple de buidor, saturat de silencis, tip d'esperes.

Encabeix al nen en el seu cotxe, no té cadireta de seguretat, i el posa el més còmode possible, lligant-la motxilla que el resguarda, envoltada de coixins. La primera parada la fa al centre comercial dels afores de la ciutat. Entra en la botiga d'articles per a nens, que tant bé coneix, aquest cop però, per comprar-hi. Recorda les tardes senceres que s'ha passat en aquell lloc, amagant llàgrimes furtives. Pensa en la mare del nen, en el seu turment, i una onada de tendresa omple el seu si. Agraeix a aquella mare anònima el regal de vida que li acaba de fer. Ella, estava decidida a fer qualsevol cosa per acabar amb aquella buidor delirant. Ara, empen una aventura que no té idea

de com, ni on acabarà. Se sent valenta, decidida, agosarada... La dependent, quan està pagant a la caixa, li pregunta el nom del nen. Ella respon: *Jamil*.

Es fa fosc quan arriben a Andorra. No ha tingut cap problema en travessar la frontera. Mira al nen pel retrovisor. Dorm plàcidament en la seva cadireta nova. L'ha canviat de roba i li ha posat bolquers. Abans d'emprendre el viatge li ha donat un d'aquells pots de menjar preparat. Al Jamil li ha agradat molt. Busca un hotel cèntric. Demà al matí vol fer algunes compres d'articles que necessitaran ella i el nadó. Sopa en un restaurant molt acollidor, i s'adona que és el primer àpat que fa aquell dia. Jamil se la mira des de la trona on l'ha assegut. Li somriu, i ella s'enamora una mica més d'aquell nen preciós.

Aquella nit, mira en la tauleta que s'acaba de comprar, possibles rutes. Segurament aniran a França, sempre ha volgut conèixer aquest país. Pujaran per la banda de l'Atlàntic. Fins arribar al Mont Saint Michel, a la Normandia. I després anirà a París, somiava visitar aquesta ciutat quan estudiava francès al col·legi. El seu professor era un enamorat de la ciutat de la llum, i els va transmetre l'estima per París. Faran el viatge a poc a poc, sense pressa, gaudint dels moments regalats al costat del que a partir d'ara serà, el seu fill. Sap que el que està fent no és el que hauria d'haver fet, segons les normes establertes pels homes, per la societat. Però hi ha unes lleis, un ordre que va molt més enllà de l'humà. I és aquest el que ella vol seguir, el mandat d'una dona demanant-li que amagués al seu fill. Sap que està fent el correcte, no vol que el Jamil es passi la seva infància en un centre de menors. Ell no ha fet res, no s'ho mereix. I ella... Ai ella! Per fi té un nen a qui cuidar, i veure créixer. Primer sent, i després comprèn, aquest serà el lema a partir d'ara, que marcarà les seves prioritats. Ha estat massa temps sotmesa. Per primer cop en la vida se sent lliure. Serà ella qui triarà on vol anar, i amb qui. Un horitzó de possibilitats s'obren al seu davant, i tot i que té por, sap que se'n sortirà. Jamil dorm tranquil·lament. I la seva respiració té per a ella un efecte sedant... S'adorm, escoltant el so de la felicitat dintre seu.

Ella no sap que el seu marit quan ha arribat a casa i ha vist la nota: "*Sisco me'n vaig. No cal que em busquis. No tornaré*", s'ha sentit tan alliberat que no ha pensat ni en trucar-la al telèfon mòbil, per demanar-li explicacions.

Tampoc sap, que aquell vespre han trobat el cadàver d'una noia a la platja de la Barceloneta, amb evidents signes de violència. La noia bruna, tenia una taca al costat del llavi. No porta documentació. Ningú reclamarà el seu cos, i passarà a formar part d'una llista, massa llarga de persones no identificades.

ACCÈSSIT
Adults
(a partir de 19 annys)
Narrativa

Àngela Aubanell
*Guia bàsica per al bon enteniment
d'un espai*

Guia bàsica per al bon enteniment d'un espai desordenat

Punt primer, la lògica oculta.

Cadascú es regeix pel seu propi ordre. Inclús les taules plenes a vessar de fulls, bolígrafs, llibres apilonats i papers de caramel, segueixen un ordre. El propietari de la taula sap que del primer calaix pot extreure el full en blanc que necessita, i que col·locarà a la seva esquerra. També sap que de la cantonada superior esquerra pot agafar el bolígraf que farà servir per emplenar el full recentment adquirit. A més a més, no s'acostarà al marge superior dret on s'acumula la brossa amb cada parpelleig. És igual les vegades que l'usuari endreci l'escriptori, ja que la seva zona de treball sempre serà, per hàbit, el petit espai quadricular inferior esquerra. És un procediment tan metòdic i obvi per a l'usuari, que el realitza de manera inconscient. La lògica rau en el fet que una persona dretana centra el seu focus d'atenció a la part esquerra, per això és allí on diposita les eines i el full en blanc. De la mateixa manera, quan esborra un error, espolsa les restes de goma cap a l'exterior, és a dir, cap al marge superior dret, on ja hi ha un paper de caramel com a deixalla. Fins i tot les accions més senzilles i rutinàries amaguen una raó de ser perfectament plausible. Que el motiu sigui adequat, justificat o correcte, només és una opinió.

Punt segon, el pragmatisme del desordre.

Començo analitzant l'estanteria que es troba en una posició perpendicular a la porta d'entrada. Em fixo amb els diferents esmalts d'ungles que es troben distribuïts en dues lleixes diferents de l'estanteria: vuit ocupen un racó a la de sota i tres a la dalt. La valoració externa apunta cap a un desordre inconnex, doncs tots podrien compartir el mateix espai. No obstant, el pragmatisme apunta cap tres esmalts nous, diferenciats dels vells que són gairebé inservibles, a un nivell més elevat de l'estanteria per tal de felicitar-ne l'accés. Així doncs, identifico ràpidament quins són els tres esmalts que més utilitza la propietària de la cambra. Un cop s'ha entès la lògica del funcionament, m'adono que aquest patró de distribució selectiu en relació a la productivitat de l'objecte és més comú del que semblava. El joier, que compta amb una divisió de l'espai per capsetes, agrupa les arracades segons diferents criteris. A simple vista s'identifica una distribució segons la forma i l'estil, però també hi ha espais que barregen els dos elements anteriors. Aquesta selecció deliberada podria tenir a veure amb elements com el grau d'afecte, la freqüència d'ús o la incomoditat —al fons de tot hi ha una capseta en una posició gairebé inaccessible—. Suposant que la última presumpció esmentada fos certa, el sentit comú ens duria a fer cas omís de les possibles situacions de necessitat futures i a llençar-ho tot sense cap mirament a les escombraries. No obstant segueixen allí, amagades, possiblement degut a un nivell elevat de por irracional a llençar coses.

Punt tercer, els usos més inesperats.

A l'estanteria també hi ha una col·lecció de figures d'acció d'una famosa pel·lícula juvenil, però la distància entre dos d'ells apunta a que en falta una. No estic massa posada en el repertori d'aquest film, però diria que falta el personatge principal. Potser s'ha trencat de forma irreparable —no parcial, sinó seguiria a l'estanteria per la ja comentada por irracional—, s'ha perdut o se l'ha endut per algun motiu. L'anàlisi continua. Hi ha una fotografia que es recolza a la paret, però no està al centre exacte de l'espai que queda entre els llibres i el final de l'estanteria, sinó que es troba a un extrem, de

manera que la imatge no es mostra amb la seva totalitat. Possiblement s'hagi mogut sense voler, un cop d'aire potser. L'agafo i immediatament descobreixo una esquerda a la paret. Deixo la fotografia al lloc que havia estat especialment escollit per a ella. Aparentment no hi ha res deixat a l'atzar.

Punt quart, la repetició utilitarista.

La majoria dels objectes que hi ha escampats sobre l'escriptori estan repetits. Com si l'espai hagués quedat dividit per un mirall duplicador, que clona la imatge d'una forma imprecisa. Hi ha dos estoigs, però la forma, color i utilitat són diferents. Un conté estris d'ús diari, mentre que l'altre conté eines més específiques relacionades amb el dibuix. Analitzo el primer que està fet de roba i adornat per botons. El contingut també es troba repetit, arribant a trobar fins a cinc bolígrafs de tinta blava, dos de negra, un de vermella, dos llapis de mines, tres gomes —dues verdes i una blanca—, un corrector líquid i un de cinta i, finalment, un petit cartabó amb una cantonada esberlada.

En el cas dels bolígrafs, la finalitat última és treure'n el màxim profit del bé material, això inclou les possibilitats de dimensions més inversemblants. Però bàsicament, es poden englobar en dos grans grups: els que funcionen —una barreja entre els de gel i els de tinta— i els que no. Els que no funcionen són els que duren més temps a l'estoig; no s'utilitzen, no es gasten. Com a molt protagonitzen els petits recordatoris a les notes adhesives i als marges dels fulls. El cas dels bolígrafs negres, en canvi, respon a una qüestió preventiva, ja que n'hi ha un que gairebé no disposa de tinta, mentre que l'altre en conté amb abundància. Passo als llapis de mina. Un té la mina trencada de manera que obstrueix la punta horitzontalment, inhabilitant-ne l'ús. Per les marques que presenta a la punta, entenc que la usuària ha intentant arreglar-ho però sense resultats —la punta de les tisores van resultar massa gruixudes i no han servit per a la intervenció—. Per això hi ha un segon llapis de mines, que és nou i funciona. Les gomes en canvi, responen a un procés de fragmentació: la que era verda es va dividir en diverses parts, de les quals, es van aprofitar els trossos grans, fins al punt que es van convertir en petites esferes abstractes gairebé inservibles. Per aquest motiu la usuària compta amb la tercera goma d'esborrar blanca que encara manté la seva forma original, tot i que les lletres de la marca estan borroses i les cantonades, força arrodonides.

Per fi em trobo per primer cop amb un estri que ha estat seleccionat per tal d'economitzar l'espai, ja que aquest ha quedat força reduït per culpa dels estris enumerats anteriorment. El cartabó ha perdut al seu germà escaire en algun punt de la seva trajectòria. Per sort la usuària ha comprés que realment tan sols se'n necessita un per a subratllar les idees principals d'un text. Tanmateix, al estar esberlat perd comoditat, ja que no es pot subratllar tota la frase amb una sola vegada sinó que s'ha de fer una pausa intermèdia per tal de realitzar una segona intervenció i així abastir tota l'oració.

L'estoig ha deixat de ser caòtic als meus ulls. El fet que aquest pertanyi a un estudiant, suma un valor afegit a la possessió d'estrils de forma repetida: pots cedir-ne un exemplar als companys quan te'n demanen i quedar-te encara amb reserves. Que la usuària aprofiti per deixar els bolígrafs que no funcionen del tot o que no torni mai més els que ella ha sol·licitat en algun moment, ja queda fora de la meva jurisdicció. Espero que almenys no li demanin el vermell, del que només en té un.

Punt cinquè, elements encadenats.

El segon estoig és vermell, de plàstic i es troba mig buit. Al seu davant hi ha una barreja de retoladors i llapis de colors de diferents mides i tonalitats, escampats en totes direccions. Fins ara m'havia proposat no tocar res, però tinc ganes de recollir aquell desordre de fàcil solució. Però torno a pecar d'impacient, ja que quan els vull guardar a dins l'estoig, m'adono que no hi caben. De nou, he jutjat sense tenir en compte la lògica oculta darrera el comportament humà; una figura d'acció juntament amb un parell de retoladors n'ocupen tot l'espai. Ara ja entenc per què els retoladors estaven escampats, però sorgeix el misteri de la figura d'acció. D'on ha sortit? Se m'encén la llumeta. És curiós com el cervell recorda petites coses incoherents fins que arriba el moment en què per fi les podem entendre. He trobat el cos del delicte, però falta saber-ne el mòbil. A l'escriptori també hi ha un únic bloc de dibuix amb una mida peculiarment reduïda. L'obro per comprovar la meua teoria i descobreixo que l'últim personatge dibuixat es troba en una postura idèntica a la de la figura d'acció sostreta de l'estanteria. Es pot concloure que ha estat utilitzada com a model artístic. Misteri resolt. No obstant, estic lligada de mans i peus, no puc tocar l'escriptori.

Punt sisè, codi de colors.

La ment humana en ple rendiment és com una autopista en hora punta amb diferents carrils, sentits, nivells i rotondes. Idees que van i venen, des de l'inconscient fins al conscient, topant amb vivències, projectes o recordatoris sobre tasques ha realitzar tant a curt com a llarg termini. La manera d'evitar desviaments en aquest flux de pensaments i posar cert ordre mitjançant barres i peatges, és posar-ho per escrit. Esquematzar-ho, sintetitzar-ho i poder viure sense passar res per alt. Però mai es té el temps necessari per a dur un registre acurat. L'alternativa més ràpida, còmode i visual és l'ús dels Post-it. Això explica l'ús gairebé abusiu de les notes adhesives arremolinades a la paret perpendicular a l'escriptori, les quals formen ones concèntriques de manera que la densitat és major a la part central, i menor a mesura que s'allunya cap a la perifèria. A simple vista l'ordre és caòtic. És com si un canó hagués disparat contra la paret un projectil policromàtic, donant com a resultat un mosaic de colors compost per les despulles.

Intento veure la relació que hi ha entre el contingut de les notes amb el color i la mida, en un intent de desxifrar la lògica que recau en el codi de colors d'aquell mar d'idees. En principi, les notes grogues contenen una enumeració de tasques a realitzar, com una llista de la compra però relacionat amb esdeveniments de la vida social com assistir a aniversaris o anar al cinema. Les verdes, en canvi, contenen adreces i números, ja siguin de telèfon com contrasenyes, les quals no són massa perilloses de tenir a la vista, ja que es tracta de la contrasenya del *wifi* o del número d'identificació d'alumne de la universitat. Les vermelles semblen estar relacionades amb els estudis també, ja que contenen una llista d'activitats i dates d'entrega sota el nom de l'assignatura. "Operativa del comercio y logística del transporte", "Marco jurídico y fiscalidad de los negocios internacionales"... M'adono que no hi ha realment llistes de la compra ni recordatoris relacionats amb el manteniment de la casa. O bé ella no se'n encarrega de fer-ho, o bé no necessita que li ho recordi un paper. Potser la simple acumulació de pols ja és un bon recordatori.

No sembla haver-hi res sospitos. Tot i que si realment el subjecte hagués volgut escriure quelcom amb la intenció de ser indesxifrabable per tothom menys per ella, molt em temo que sense una investigació a fons no podria descodificar el missatge, almenys no tenint

en compte el temps reduït del que disposo fins que ella torni. Finalment m'acabo perdent. Els colors deixen de tenir sentit i barregen els continguts. Potser hauria d'afegir-hi una nota per recordar-li que compri més Post-it de colors per tal de mantenir una certa continuïtat en el codi.

Punt setè, calaix de sastre

A vegades, si es té en compte la manera com certs objectes estan distribuïts en l'espai, ens poden aportar informació gràcies a un anàlisi lògic. Per exemple, les sabates escampades de qualsevol manera prop del llit indiquen, a part d'una manca del sentit de l'ordre, una regularitat en el seu ús, mentre que les que reposen amagades a sota del llit apunten cap a un oblit d'aquestes per desús, com és el cas de les vambes de futbol sala. Amb tot, és molt difícil entendre completament el sentit de totes i cadascuna de les coses presents a la cambra, així com la distribució lògica d'aquestes en l'espai. Així doncs, és inevitable trobar-nos amb la irracionalitat, amb aquelles coses que es fan sense un reconeixement cognitiu. En aquesta secció entren aquells CDs que no contenen el que se'ns indica a la caràtula, els quadres penjats a l'habitació que estan emmarcats amb textures i colors diferents, o per exemple el dotzè esmalt d'ungles situat a la tauleta de nit i no a l'estanteria, del qual també s'ha de destacar que és el tercer esmalt vermell –a simple vista no s'observa gran diferència en la tonalitat del color, però deu ser evident per a un ull expert–. Sovint, les coses que no tenen explicació aparent responen a la improvisació, és a dir, que certes accions s'han realitzat per unes circumstàncies concretes, donant-los-hi un caràcter temporal i mantenint la intenció d'arreglar-ho posteriorment, però amb el resultat que l'acció s'ha tornat permanent. Per això la capsula del CD de Queen conté el disc d'ABBA, mentre que el de Queen està desaparegut.

Conclusió.

Aquest estudi és una aproximació a la lògica espacial d'un entorn desconegut. Mitjançant l'exemplificació sistemàtica, es pretén ajudar a trobar la lògica en el caos i a arribar al coneixement que ens permetrà, finalment, controlar la situació. Que qui sóc jo? Bé, podria ser una investigadora de la policia que treballa en un cas i que ha hagut d'analitzar l'habitació d'un subjecte sospitós d'un crim. Però també podria ser una reportera que escriu un article sobre la experiència viscuda a una *escape room*, el qual es tracta d'un joc d'escapada que s'ha posat molt de moda últimament. Hi ha moltes possibilitats, però la veritat és que la meua tasca és molt més perillosa i comuna del que us podeu pensar. Sóc una mare que intenta entendre l'habitació de la seva filla per tal de poder-la endreçar sense que ella se'n adoni.

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 6a categoria (a partir de 19 anys)

Títol de l'obra: Guia bàsica per al bon enteniment d'un espai desordenat

Pseudònim: Moira